

Arrest

nr. 126 932 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Mazar-i-Sharif. Op 18 mei 2010 diende u een eerste maal een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaarde toen dat uw vader actief was bij Hezb-e Islami en problemen kreeg met een zeker Ismael Khan van Jamiat-i-Islami nadat hij familieleden van deze laatste had gedood. Uw vader zou u daarop hebben toevertrouwd aan zijn vriend Gul Mohammad uit angst dat Ismael Khan wraak zou nemen op hem door u te doden. Uw familie zou in 2008 om het leven zijn gekomen bij bombardementen in Herat. Via Gul Mohammad en een andere vriend van uw vader zou u hebben vernomen dat de vijanden van uw vader op zoek waren naar u. U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag tevens rekrutering door de taliban te vrezen. Op 15 april 2011 sloot het CGVS uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw vluchtmotieven werden bedrieglijk beoordeeld. U tekende op 7 mei 2011 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De RvV oordeelde dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het door u opgediste verhaal en bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 4 augustus 2011. U diende een tweede asielaanvraag in op 20 april 2012. In het kader van uw tweede asielaanvraag lede u enkel uw taskara neer en een document waarin een zekere commandant Dawood verklaart dat u voor hem heeft gewerkt als bewaker. Uw tweede asielaanvraag werd op 2 mei 2012 afgesloten met een weigering tot in overwegingname. U keerde niet terug naar Afghanistan en diende een derde asielaanvraag in op 17 december 2013. U verklaarde dat alles wat u vertelde in het kader van uw eerste asielaanvraag, gelogen was. U stelde dat u Afghanistan in werkelijkheid bent ontvlucht omdat u een drietal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan van generaal Haji Habib van Junbish de opdracht had gekregen de gouverneur van Mazar-i-Sharif, Atta Muhammad Nur, te doden daar u als loodgieter van de gouverneur gemakkelijk toegang had tot hem. In ruil voor de moord zou Haji Habib u helpen zoeken naar de moordenaars van uw broer Farid, die jaren geleden zou zijn gedood nadat hij had geslapen met de dochter van de voormalige minister van Binnenlandse Zaken, Ghaffar Pahlawan. U stemde aanvankelijk in met deze overeenkomst maar kreeg wroeging en besloot uiteindelijk af te haken. Nadat de tussenpersoon die de contacten tussen u en Haji Habib verzorgde, werd gedood omdat u niet had gedaan wat u werd opgedragen, werd u bang. Uw vrees bleek gegrond want Usman Khan, het hoofd van de inlichtingendienst van Haji Habib, waarschuwde u persoonlijk dat ook uw leven in gevaar was. U werd bovendien in het oog gehouden door manschappen van Haji Habib. Hierop besloot u te vertrekken uit Afghanistan. Uw broer Sarwar en uw zus Farzana wonen sinds vijftien jaar in Oostenrijk. Uw broer Akbar is ook naar Oostenrijk vertrokken toen u problemen kreeg. Uw broer Parwez is vertrokken uit Mazar maar u weet niet waar hij juist verblijft. Uw moeder en uw zus Makhsooda wonen nog in Mazar-i-Sharif. Uw vader is ongeveer twintig jaar geleden overleden aan suikerziekte.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw vader; een kopie van de taskara van uw broer Farid; een kopie van de taskara van uw broer Parwez; een kopie van het legerboekje van Parwez; een brief van uw leermeester Azizullah ter bevestiging van uw werkzaamheden als loodgieter; een brief van generaal Sabur Sabat aangaande uw werk als loodgieter voor legerkorps 7; een kopie van de brief van Mohammad Usman ter bevestiging van uw werkzaamheden als loodgieter en lasser; uw visitekaartje van loodgieter; een kopie van de verklaring van commandant Dawood ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan; een verklaring van uw moeder aangaande de problemen van uw familie en de bevestiging van deze problemen door verschillende wijkverantwoordelijken; telefoonnummers van hooggeplaatsten in Mazar; twee foto's van u en uw buurjongen in Mazar; een foto van Parwez en een vriend; een foto van Parwez zijn gezin en uw moeder; en een begeleidend schrijven van uw advocaat bij de na het gehoor neergelegde documenten.

B. Motivering

U slaagde er niet in het Commissariaat-generaal er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch hebt u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u tijdens uw eerste asielaanvraag in 2010 op intentionele wijze bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd aangaande uw vluchtmotieven. U hield vast aan deze vluchtmotieven bij de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende uw eerste asielaanvraag, evenals bij het indienen van uw tweede asielaanvraag. Dat u met geen woord heeft gerept over de – volgens uw verklaringen – ware toedracht van uw vertrek uit Afghanistan hoewel u daar meermaals de kans toe had, zet uw algemene geloofwaardigheid op de helling. Bovendien getuigt dergelijke handelswijze geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een kandidaat-vluchteling mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Uw uitleg terzake, nl. dat u dit aanvankelijk verzwegen hebt omdat u bang was om gerepatriëerd te worden enerzijds en omdat de zoon van één van uw belagers u tot in België is komen achtervolgen anderzijds, is onvoldoende ter verantwoording van deze misleiding (CGVS, p. 3 en 4). U legde immers uiterst bedenkelijke verklaringen af over de personen die u viseerden, met name Haji Habib en Dostum. Aanvankelijk verklaarde u dat u deze twee personen vreest omdat u niet hebt gedaan wat zij u hadden opgedragen, namelijk Atta Muhammad Nur doden, en stelde u dat de zoon van Haji Habib u is nagereisd en u zelfs in België achtervolgt (CGVS, p.4 en 6). Later tijdens het gehoor verklaarde u evenwel doodleuk dat u bevriend bent met Haji Habib op Facebook, dat u hem al eens heeft begroet via Facebook en dat u met de zoon van Haji Habib heeft gebeld om te vragen of zijn vader een document wil ondertekenen ter bewijs van uw werk als loodgieter bij hem (CGVS, p.7 en 13). U

legde voornoemd document ook neer (zie stuk 8) en beweerde aldus dat Haji Habib het document persoonlijk heeft onderkend (CGVS, p.7). U stelde dat de generaal er geen graten in zag u te helpen daar u had verzekerd hem niet te zullen opgeven als moordenaar (CGVS, p.7). Het is echter allerm minst aannemelijk dat u uw land van herkomst zou zijn ontvlucht uit angst voor represailles van het kamp van Haji Habib omdat u de gouverneur van Mazar niet heeft gedood (CGVS, p.13), maar wel rustig contact houdt met de persoon die u naar het leven zou staan en dat deze persoon gewillig zou zijn om u te helpen. Het door u beschreven contact tussen u en de generaal, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Verder dient er gewezen te worden op verschillende incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat generaal Haji Habib u ongeveer een jaar of acht maanden voor uw vertrek, in 2009, heeft gevraagd om de gouverneur van Mazar te doden (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.20/12/2012, vraag 15). Toen tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wanneer de generaal u voor het eerst had gevraagd de moordaanslag te plegen, stelde u eerst het niet precies te weten, waarna u antwoordde met 'lang geleden' (CGVS, p.9). Gevraagd naar een tijdsindicatie, repliceerde u dat hij het ongeveer drie jaar voor uw aankomst in België heeft gevraagd (CGVS, p.9). U stelde slechts een maand en enkele dagen onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België (CGVS, p.9). De verklaringen die u op het CGVS aflegde volgend, zou de generaal in referentie tot uw vertrek uit Afghanistan, aldus eveneens ongeveer drie jaar voor uw vertrek hebben gevraagd de gouverneur van Mazar te doden. U erop wijzend dat u op de DVZ had verklaard dat Haji Habib u ongeveer een jaar voor uw vertrek had gevraagd de gouverneur te doden, kwam u niet verder dan te stellen dat u dat niet heeft gezegd op de DVZ (CGVS, p.9). Uw neergeschreven verklaringen werden u op de DVZ evenwel voorgelezen in het Dari en u hebt het verslag van uw verklaringen ondertekend ter aanvaarding (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.20/12/2012). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt aldus verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u had ingestemd Atta Muhammad Nur te doden omdat Haji Habib u had beloofd de moordenaar van uw broer Farid op te sporen (CGVS, p.5). Uit uw verklaringen blijkt dat de generaal u op deze manier had overtuigd in te gaan op zijn voorstel (CGVS, p.5). Op de DVZ hebt u echter met geen woord gerept over de overeenkomst tussen u en de generaal om elkaar te helpen (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.20/12/2012, vraag 15). Meer nog, wanneer u op de DVZ expliciet werd gevraagd wat u in ruil kreeg voor het doden van de gouverneur, liet u het na te vermelden dat Haji Habib u had beloofd de moordenaar van Farid op te sporen (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.20/12/2012, vraag 15). Dat u in eerste instantie hierover helemaal niets geeft gezegd, waar u op het Commissariaat-generaal aanhaalde dat net voornoemde belofte van de generaal u over de streep had getrokken Atta Muhammad Nur te doden, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u aldus via Haji Habib hoopte de moordenaar van Farid op het spoor te komen (CGVS, p.5), maar dat u tegelijkertijd tijdens het gehoor verklaarde al te weten wie uw broer heeft gedood en toevoegde dat heel Afghanistan daarvan op de hoogte is (CGVS, p.2-3 en 10). U stelde zelfs dat Farid voor de ogen van uw broer Parwez werd neergeschoten (CGVS, p.8). Het Commissariaat-generaal vraagt zich aldus af waarom u informatie over de moordenaar van Farid via de generaal trachtte te bekomen, hoewel u stelde dat iedereen in Afghanistan wist wat er was gebeurd met uw broer en dat Parwez getuige was van de moord. U verklaarde verder dat Dostum de opdracht had gegeven om Farid te doden en dat de mensen van Junbish – waar Ghaffar Pahlawan en Haji Habib tevens lid van zijn (CGVS, p.9) – uw broer zouden hebben gedood en Parwez, die getuige was van de moord, hierna op de hielen zaten (CGVS, p.3, 7-8 en 10). Het mag dan ook verbazen dat u initieel een overeenkomst zou hebben gesloten met de moordenaars van Farid net om erachter te komen wie Farid heeft gedood (CGVS, p.5). Deze bedenkelijke en incoherente verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven verder op de helling.

Terzijde dient nog opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor stelde dat uw broer Parwez als chauffeur heeft gewerkt voor de gouverneur van Mazar en zijn bescherming genood (CGVS, p.8 en 12), waar u op de DVZ enkel heeft verklaard dat Parwez chauffeur was van Ustad Abdul Wahab (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d.20/12/2012, vraag 15). Het mag ook verbazen dat u hierover aanvankelijk niets heeft verteld. Hier dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat het zeer bedenkelijk is dat Haji Habib net u zou vragen Atta Muhammad Nur te doden, hoewel u een broer heeft die – volgens uw verklaringen – bescherming genood van uw doelwit (CGVS, p.8). Dat de generaal aldus het risico nam u in vertrouwen te nemen, roept ernstige vragen op. U hierop wijzend, kwam u niet verder te stellen dat Haji Habib hoe dan ook de gouverneur wilde doden en dat uw broer ook is gevlucht (CGVS, p.8), wat geen afdoende uitleg is.

Ten slotte dient er gewezen te worden op uw vage verklaringen over de manier waarop u van plan was de gouverneur te doden (CGVS, p.9-10). Gevraagd welke afspraken u had gemaakt met Haji Habib

over de moordaanslag die u moest plegen, stelde u dat u aan de generaal had gezegd de mogelijkheden te bekijken en na te gaan hoe u de opdracht kon realiseren (CGVS, p.9). U stelde even later dat u dan alles bent gaan bekijken en dat alles klaar was maar dat u zich plots had bedacht (CGVS, p.9). Gevraagd wat u bedoelde met 'alles bekijken' en dat 'alles klaar was,' antwoordde u naast de kwestie dat Haji Habib wou dat u de gouverneur vermoordde maar dat u het uiteindelijk niet heeft gedaan (CGVS, p.9). Nogmaals gevraagd uit te leggen wat u bedoelde met uw verklaring 'alles te hebben bekeken' en meer uitleg te geven bij de voorbereidingen van de moordaanslag, kwam u niet verder dan te stellen dat u de gouverneur van Mazar met een Kalasjnikov zou doden (CGVS, p.9). U erop wijzend dat je een gouverneur niet zomaar doodt en wederom gevraagd naar uw plan, repliceerde u dat u hem in zijn woning zou doden en dat u uw wapen tussen uw gereedschap zou binnensmokkelen (CGVS, p.9). U stelde dat u als loodgieter niet werd gecontroleerd bij het binnengaan van de woning van Atta Muhammad Noor (CGVS, p.9), wat twijfelachtig is. Daar u verklaarde dat de gouverneur wel bodyguards heeft, gevraagd hoe u van plan was hen te snel af te zijn, repliceerde u dat u met zekerheid wist dat het onmogelijk zou zijn voor u te ontsnappen na de moordaanslag en dat u zeker gedood zou worden door óf de bodyguards van de gouverneur, óf door Haji Habib (CGVS, p.10). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het mag verbazen dat u eerder niets heeft gezegd over uw vaststelling dat u het er niet levend vanaf zou brengen wanneer u meermaals gevraagd werd naar 'het plan' om de gouverneur te doden en dat u aanvankelijk instemde met een moordaanslag die uw eigen leven zou kosten (CGVS, p.9). Uw vage en stoeve verklaringen over de manier waarop u de aanslag op het leven van de gouverneur van Mazar zou plegen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara; de taskara van uw vader; een kopie van de taskara van uw broer Farid; een kopie van de taskara van uw broer Parwez; en een kopie van het legerboekje van Parwez, bevatten enkel identiteitsgegevens die niet in twijfel getrokken worden. De brief van uw leermeester Azizullah; de brief van generaal Sabur Sabat; en uw visitekaartje, zijn enkel een indicatie aangaande uw werk als loodgieter en lasser in Afghanistan. Tijdens het gehoor gevraagd of u ooit problemen heeft ondervonden tijdens uw werkzaamheden, antwoordde u negatief (CGVS, p.11). Wat betreft de verklaring van commandant Dawood ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat er niets wordt gezegd over de aard van uw beweerde problemen (CGVS, p.11). Ten tweede wordt de bewijswaarde van het document sterk ondermijnd daar u in het kader van uw tweede asielaanvraag tevens een document van commandant Dawood neerlegde waarin werd gesteld dat u als bewaker heeft gewerkt voor hem, waar u tijdens het gehoor op het CGVS aangaf nooit als bewaker te hebben gewerkt (CGVS, p.10). U hierop wijzend, kwam u niet verder dan te stellen dat commandant Dawood een vriend van u is (CGVS, p.10), wat geenszins een uitleg is voor voornoemde tegenstrijdigheid. Wat betreft de verklaring van uw moeder aangaande de dood van Farid en de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend, bevestigd door de wijkverantwoordelijken, dient er gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen betreffende het beweerde overlijden van Farid. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De twee foto's van u en uw buurjongen in Mazar; de foto van Parwez en een vriend; en de foto van uw moeder en uw schoonzus en haar kinderen, zeggen niets over uw vluchtmotieven. Wat betreft de door u neergeschreven telefoonnummers van hooggeplaatsten in Mazar, dient er opgemerkt te worden dat deze telefoonnummers van eender wie kunnen zijn en evenmin van dien aard zijn de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Wat betreft ten slotte het begeleidend schrijven van uw advocaat waarin wordt gesteld dat uw moeder een beroerte heeft gekregen nadat haar kenbaar werd gemaakt dat Farid was gestorven opdat ze dat zou kunnen bevestigen in de door u neergelegde verklaring (zie stuk 14), dient er opgemerkt te worden dat het zeer mag verbazen dat de dood van Farid al die tijd werd verzwegen voor uw moeder. In het begeleidend schrijven wordt aangegeven dat uw familie het niet had verteld omdat uw moeder al enige leeftijd en een zwakke gezondheid heeft (zie stuk 14). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat Farid na de begrafenis van uw vader werd vermoord, meer dan twintig jaar geleden (CGVS, p.2). Het is aldus weinig aannemelijk dat

uw moeder nooit eerder werd verteld dat haar zoon is overleden. Hoe dan ook draagt voornoemd element niets bij aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh te worden beoordeeld (CGVS, p.4).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 5 december 2013) blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. In de verslagperiode (januari – september 2013) werd behalve een moordaanslag op een voormalig senator, geen melding gemaakt van burgerslachtoffers bij gewapende incidenten of van andere activiteiten van

de gewapende oppositie in het district Mazar-i-Sharif. Deze vaststellingen liggen in het verlengde van de voorgaande veiligheidsanalyse van CEDOCA (zie SRB Afghanistan Veiligheidssituatie: Regionale analyse, 21 maart 2013) waaruit reeds bleek dat de situatie in de provincie Balkh er al een tweetal jaren op vooruit ging en waarin men kon stellen dat de rust teruggekeerd is in de provincie Balkh.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 A Vluchtelingenconventie, van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker voert aan dat hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag geen andere keuze had dan te liegen om zijn familie in Afghanistan te beschermen. Verzoeker voert aan dat het feit dat hij in het verleden valse verklaringen aflegde, niet betekent dat zijn actuele derde asielaanvraag onwaar zou zijn. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en verduidelijkt daarbij zijn relatie met generaal Haji Habib, de datum van de moordopdracht, de overeenkomst met Haji Habib, het vinden van een moordenaar van Farid, de rol van zijn broer Parwez en het plan om de gouverneur te vermoorden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel drie van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betwist dat Mazar-i-Sharif veilig zou zijn. Hij verwijst daarbij naar de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 en naar het UNAMA rapport: *"Afghanistan: mid-year report on the protection of civilians in armed conflict 2013"*.

Hij wijst op een stijging van het geweld en op de grote onzekerheid ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen. Verder verwijst verzoeker ook naar het rapport "*General security situation in Afghanistan and events in Kabul*", bijgewerkt tot 10 januari 2014. Verzoeker wijst ook op het toenemend aantal gewapende groeperingen en wijst op het feit dat het aantal burgerslachtoffers in 2013 met 14% is gestegen. Hij verwijst naar een toename van de incidenten in de provincie Balkh en wijst er ook op dat burgers het slachtoffer zijn van het toenemende geweld. Hij verwijst ook nog naar de geplande terugtrekking van de buitenlandse troepen die repercussies zal hebben op de veiligheid. Bovendien voert hij aan dat verzoeker na terugkeer in Kabul er de facto een IDP zal zijn. Bij gebreke aan een overeenkomst tussen België en Afghanistan zou hij niet als terugkeerder worden erkend door de Afghaanse overheid en zal hem de toegang tot de basiszorg zoals onderwijs en gezondheidszorg worden ontzegd. Hij wijst ook op de precare positie van terugkeerders. Bovendien is verzoeker van rekruteerbare leeftijd en kan hij worden geïsoleerd. Verzoeker betwist alleszins dat Mazar-i-Sharif een veilige regio is.

2.1.1. Stukken

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken neer:

- "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013;
- *Afghanistan: Mid-Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013*, UNAMA, 30 juli 2013;
- UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 6 augustus 2013;
- *General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*, European Country of Information Network, 3 oktober 2013;
- Rapport ANSO;
- Los Angeles Times, "Afghan Civilians deaths rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say", 1 augustus 2013;
- *Civilian Casualties up by 14 pc in 2013 UN: A report by the United Nations found total casualties in Afghanistan rose 14 percent in 2013, and cited a 'alarming' increase in women and children casualties. The single biggest killer remains bombs in public places*, Rawa News, 8 februari 2014;
- *Algemeen AMBtsbericht Afghanistan*, Rijksoverheid.nl, December 2013;
- *Annual report 2013: the state of the world's human rights Afghanistan*, Amnesty International, 24 maart 2014;
- *Balkh journalist injured in attack*, the Afghanistan Express Daily Newspaper, 11 maart 2014;
- *Afghani Police killed in attack*, Aljazeera, 7 februari 2013;
- *Seven die in Afghanistan bomb attack*, Press TV, 10 juni 2013;
- *U.S. Embassy Condemns attack in Balkh Province*, Embassy of United States, 19 oktober 2012;
- *In Afghanistan, attacks on journalists increasing ahead of polls*, Plus News Pakistan, 15 maart 2014;
- Los Angeles Times, *Afghan civilian deaths rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say*, 1 augustus 2013;
- BBC News, *suicide bomber hits Afghan defence ministry in Kabul*, 9 maart 2013.
- BBC, *Kabul Blast: suicide Bomber targets foreign convoy*, 15 mei 2013;
- Voice of America, *Four killed in Taliban Attack in Kabul*, 24 mei 2013;
- Wall Street Journal, *Taliban attack kills seven in Kabul*, 2 juli 2013;
- BBC News, *Deadly suicide bombing hits Kabul*, 2 juli 2013;
- Reuters, *IMF, UN officials among 21 killed in Kabul suicide attack*, 18 januari 2014;
- Aljazeera, *Bicycle bomb kills police recruit in Kabul*, 12 januari 2014;
- *Displacement, the new 21st century challenge*, UNHCR Global Trends 2012;
- foto van de zoon van Haji Habib en Haji Habib.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 28 februari 2014 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof te hechten aan verzoekers verklaringen, dit om de volgende redenen:

- (i) bij zijn eerste asielaanvraag in 2010 legde verzoeker bedrieglijke verklaringen af. Bij de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenals bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag hield hij vast aan deze vluchtmotieven. Het feit dat hij thans pas beweert de ware toedracht te vertellen, doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Bovendien getuigt dergelijke handelswijze niet van een werkelijke gegronde vrees voor vervolging. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de asielinstanties correct inlicht over zijn vluchtmotieven. De verklaring dat hij bang was om gerepatrieerd te worden enerzijds en omdat de zoon van één van zijn belagers hem tot in België is komen achtervolgen anderzijds, is onvoldoende ter verantwoording van deze misleiding. Hij legde immers bedenkelijke verklaringen af over de personen die hem viseerden, met name Haji Habib en Dostum. Aanvankelijk verklaarde hij dat hij deze twee personen vreest omdat hij niet deed wat zij vroegen, namelijk Atta Muhammad Nur doden, en stelde dat de zoon van Haji Habib hem nareisde en zelfs in België achtervolgt. Later tijdens het gehoor verklaarde hij evenwel bevriend te zijn met Haji Habib op Facebook, dat hij hem al eens heeft begroet via Facebook en dat hij met de zoon van Haji Habib heeft gebeld om te vragen of zijn vader een document wil ondertekenen ter bewijs van zijn werk als loodgieter bij hem. Verzoeker legt dit document ook neer en beweerde aldus dat Haji Habib het document persoonlijk heeft ondertekend. Verzoeker stelde dat de generaal er geen graten in zag hem te helpen daar hij had verzekerd hem niet te zullen opgeven als moordenaar. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht uit angst voor represailles vanwege Haji Habib omdat hij de gouverneur van Mazar niet heeft gedood, maar wel rustig contact houdt met de persoon die hem naar het leven zou staan en dat deze persoon gewillig zou zijn om hem te helpen;
- (ii) verzoeker verklaarde voor de DVZ (verder DVZ) dat generaal Haji Habib hem ongeveer een jaar of acht maanden voor zijn vertrek, in 2009, vroeg om de gouverneur van Mazar te doden. Voor het Commissariaat-generaal antwoordde verzoeker met 'lang geleden'. Gevraagd naar een tijdsindicatie, repliceerde hij dat hij het ongeveer drie jaar voor zijn aankomst in België heeft gevraagd (verzoeker verklaarde een maand en enkele dagen onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België). Hiermee geconfronteerd, verklaarde verzoeker dat hij dit niet heeft gezegd op de DVZ. Verzoekers verklaringen werden hem op de DVZ voorgelezen in het Dari en

verzoeker heeft het verslag van zijn verklaringen ondertekend ter aanvaarding. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt aldus verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas;

(iii) voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij instemde Atta Muhammad Nur te doden omdat Haji Habib hem had beloofd de moordenaar van zijn broer Farid op te sporen. Voor DVZ zei verzoeker niets over de overeenkomst met de generaal. Op DVZ werd nochtans expliciet gevraagd wat hij in ruil kreeg voor het doden van de gouverneur. Dat hij in eerste instantie hierover helemaal niets geeft gezegd, terwijl hij op het Commissariaat-generaal aanhaalde dat net voornoemde belofte van de generaal hem over de streep had getrokken om Atta Muhammad Nur te doden, zet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder op de helling;

(iv) verzoeker verklaarde aldus dat hij via Haji Habib hoopte de moordenaar van Farid op het spoor te komen, maar tegelijk verklaarde hij tijdens het gehoor al te weten wie zijn broer heeft gedood en voegde daaraan toe dat heel Afghanistan daarvan op de hoogte is. Hij stelde zelfs dat Farid voor de ogen van zijn broer Parwez werd neergeschoten. Aldus rijst de vraag waarom hij informatie over de moordenaar van Farid via de generaal moest bekomen, hoewel iedereen in Afghanistan wist wat er was gebeurd met zijn broer en dat Parwez getuige was van de moord. Verzoeker verklaarde verder dat Dostum de opdracht had gegeven om Farid te doden en dat de mensen van Junbish – waar Ghaffar Pahlawan en Haji Habib tevens lid van zijn – zijn broer zouden hebben gedood en Parwez, die getuige was van de moord, hierna op de hielen zaten. Het mag dan ook verbazen dat hij een overeenkomst zou hebben gesloten met de moordenaars van Farid net om erachter te komen wie deze laatste heeft gedood;

(v) voor het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn broer Parwez als chauffeur werkte voor de gouverneur van Mazar en zijn bescherming genoot, terwijl hij voor DVZ enkel verklaarde dat Parwez chauffeur was van Ustad Abdul Wahab. Het is bovendien bedenkelijk dat Haji Habib net verzoeker zou vragen Atta Muhammad Nur te doden, hoewel hij een broer had die bescherming genoot van zijn doelwit. Dat de generaal aldus het risico nam verzoeker in vertrouwen te nemen, roept ernstige vragen op. Hierop gewezen kwam verzoeker niet verder te stellen dat Haji Habib hoe dan ook de gouverneur wilde doden en dat zijn broer ook is gevlucht, wat geen afdoende uitleg is;

(vi) over de manier waarop hij de gouverneur wilde doden is verzoeker zeer vaag. De generaal zou de mogelijkheden bekijken en nagaan hoe de opdracht kon worden uitgevoerd. Toen alles klaar was, bedacht verzoeker zich plots. Gevraagd wat hij bedoelde met 'alles bekijken' en dat 'alles klaar was' antwoordde verzoeker naast de kwestie dat Haji Habib wou dat hij de gouverneur vermoordde maar dat hij het uiteindelijk niet heeft gedaan. Nogmaals gevraagd uit te leggen wat hij bedoelde met zijn verklaring 'alles te hebben bekeken' en meer uitleg te geven bij de voorbereidingen van de moordaanslag, kon verzoeker enkel verklaren dat hij de gouverneur van Mazar met een Kalasjnikov zou doden. Op de opmerking dat een gouverneur niet zomaar wordt gedood en wat zijn plan dan was, repliceerde verzoeker dat hij hem in zijn woning zou doden en dat hij zijn wapen tussen zijn gereedschap zou binnensmokkelen. De bewering dat hij als loodgieter niet zou worden gecontroleerd bij het binnengaan van de woning van Atta Muhammad Noor, is twijfelachtig. Op de vraag hoe hij de bodyguards zou verschalken, antwoordde verzoeker dat hij wist dat het onmogelijk zou zijn te ontsnappen na de moordaanslag en dat hij zeker gedood zou worden door óf de bodyguards van de gouverneur, óf door Haji Habib. Verzoeker zei eerder niets over zijn bereidheid om te sterven wanneer hij meermaals gevraagd werd naar het plan om de gouverneur te doden en dat hij aanvankelijk instemde met een moordaanslag die zijn eigen leven zou kosten. Zijn vage en stoeve verklaringen over de manier waarop hij de aanslag op het leven van de gouverneur van Mazar zou plegen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven;

(vii) verzoekers taskara; de taskara van zijn vader; een kopie van de taskara van zijn broer Farid; een kopie van de taskara van zijn broer Parwez; en een kopie van het legerboekje van Parwez, bevatten enkel identiteitsgegevens die niet in twijfel getrokken worden. De brief van verzoekers leermeester Azizullah; de brief van generaal Sabur Sabat; en zijn visitekaartje, zijn enkel een indicatie aangaande zijn werk als loodgieter en lasser in Afghanistan. Tijdens het gehoor gevraagd of hij ooit problemen ondervond tijdens zijn werkzaamheden, antwoordde hij negatief. De verklaring van commandant Dawood ter bevestiging van verzoekers problemen in Afghanistan, zeggen niets over de aard van zijn beweerdde problemen. Ten tweede wordt de bewijswaarde van het document ondermijnd door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag tevens een document van commandant Dawood neerlegde waarin werd gesteld dat hij als bewaker werkte, terwijl hij tijdens het gehoor op het CGVS aangaf nooit als bewaker te hebben gewerkt. Verzoeker kon hierover

niets anders stellen dan dat commandant Dawood een vriend van hem is, wat geenszins een uitleg is voor voornoemde tegenstrijdigheid. Wat betreft de verklaring van zijn moeder aangaande de dood van Farid en de problemen die hij en zijn familie zouden hebben gekend, bevestigd door de wijkverantwoordelijken, dient er gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen betreffende het beweerd overlijden van Farid. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden die, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. De twee foto's van verzoeker en zijn buurling in Mazar; de foto van Parwez en een vriend; en de foto van verzoekers moeder en zijn schoonzus en haar kinderen, zeggen niets over de vluchtmotieven. De neergeschreven telefoonnummers van hooggeplaatsten in Mazar, kunnen van eender wie zijn en zijn niet van aard de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Met het begeleidend schrijven van zijn advocaat waarin wordt gesteld dat zijn moeder een beroerte kreeg nadat haar kenbaar werd gemaakt dat Farid stierf, is het verbazingwekkend dat de dood van Farid al die tijd werd verzwegen voor haar moeder. Dit zou haar niet verteld zijn omwille van haar leeftijd en zwakke gezondheid. Verzoeker verklaarde evenwel dat Farid na de begrafenis van zijn vader werd vermoord, meer dan twintig jaar geleden. Het is aldus weinig aannemelijk dat zijn moeder nooit eerder werd verteld dat haar zoon is overleden.

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat het feit dat hij bij zijn eerste asielaanvraag geen andere keuze had dan te liegen om zijn familie in Afghanistan te beschermen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Nergens maakt hij concreet aannemelijk waarom hij tegenover de Belgische asielinstanties diende te liegen om zijn familie te beschermen. Evenmin blijkt waarom verzoeker thans plots wel de waarheid zou kunnen vertellen. De asielzoeker heeft bij het onderzoek van zijn asielaanvraag een medewerkingsplicht en dient de asielinstanties zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk in te lichten omtrent zijn asielmotieven. De Raad is dan ook van oordeel dat, gelet op de eerdere bedrieglijke verklaringen van verzoeker waarvoor geen aannemelijke verantwoording is, beschouwt de Raad als een eerste negatieve indicatie met betrekking tot verzoekers nieuwe asielrelaas.

Waar hij verwijst naar foto's die hij neerlegt, meer bepaald de foto van de zoon van Haji Habib, Naqeebullah, kan de Raad uit deze foto's niet afleiden wie de afgebeelde personen werkelijk zijn, noch waar deze foto's werden getrokken. Deze foto's kunnen dan ook enkel in aanmerking genomen worden voor zover zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoeker op basis van zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat de zoon van Haji Habib hem daadwerkelijk heeft gevolgd tot in België.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker op Facebook bevriend zou zijn met generaal Haji Habib, voert verzoeker aan dat hij onder druk werd gezet om hem te accepteren als vriend en dat hij dit deed om zijn familie te beschermen. De Raad stelt echter vast dat dit niet verklaart waarom hij aan de zoon van Haji Habib vroeg of zijn vader een document ondertekende ter bewijs van zijn werk als loodgieter. De Raad acht het dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn land ontvluchtte uit angst voor represailles omdat hij de gouverneur van Mazar niet heeft gedood, maar ondertussen wel vraagt aan de persoon die hem naar het leven zou staan om hem te helpen. Dit ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn vrees voor Haji Habib. Verzoekers verklaring kan dan ook niet worden aanvaard.

Met betrekking tot het tijdstip waarop hij de moordopdracht op de gouverneur van Mazar kreeg, voert verzoeker aan dat hij denkt ergens in 2008 de opdracht te hebben gekregen, maar dat hij zich dat niet meer precies kan herinneren. Het betreft hier slechts een postfactum verklaring, die niet van aard is de gereveleerde tegenstrijdigheid op te heffen aangaande het feit dat verzoeker enerzijds voor de DVZ verklaarde dat hij de opdracht acht maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2009 kreeg en anderzijds voor het Commissariaat-generaal verklaarde de opdracht ongeveer drie jaar voor zijn aankomst in België in 2010 te hebben gekregen. Waar verzoeker thans aanvoert dat hij, met betrekking tot zijn overeenkomst met generaal Haji Habib, niet wist dat hij voor de DVZ het hele verhaal diende te vertellen, stelt de Raad vast dat aan verzoeker voor de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd wat hij in ruil zou krijgen voor het doden van de gouverneur. (zie verklaring meervoudige asielaanvraag d.d. 20 december 2013, administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 13) Deze verklaringen blijken ook niet dermate kort dat verzoeker dit uit bondigheid zou hebben weggelaten. Bovendien betreft het verzoekers derde asielaanvraag zodat kan worden verondersteld dat verzoeker inmiddels in bepaalde mate vertrouwd is met de wijze van

ondervragen voor de DVZ. Gelet op het feit dat verzoeker voor het commissariaat-generaal verklaarde dat het precies de belofte van de generaal was om de moordenaar van zijn broer te zoeken die hem overtuigde om de gouverneur te doden, gaat het hier om een essentieel element in verzoekers relaas. Er werd dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker dit niet heeft vermeld voor de DVZ; de Raad bevestigt dan ook dit motief.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds verklaarde te weten wie de moordenaar van zijn broer Farid was, zodat de vraag rijst waarom hij de hulp vroeg van generaal Haji Habib. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet weerlegd. Verder wordt het ook verbazingwekkend gevonden dat verzoeker zich wendde tot mensen van Junbish, waartoe ook generaal Haji Habib behoort. Verzoeker zou aldus de moordenaars van zijn broer vragen om hulp bij het vinden van deze moordenaars. Ook deze merkwaardige vaststelling wordt door verzoeker allerminst weerlegd. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid waarbij verzoeker verklaarde dat zijn broer als chauffeur werkte voor de gouverneur voor het Commissariaat-generaal terwijl hij voor de DVZ enkel verklaarde dat zijn broer chauffeur was van Ustad Abdul Wahab, weerlegt verzoeker deze tijd tegenstrijdigheid evenmin. Waar hij aanvoert dat hij de gouverneur moest doden en niet zijn broer, weerlegt hij niet het motief dat het merkwaardig is dat de generaal het risico zou nemen verzoeker in vertrouwen te nemen terwijl deze laatste zijn broer heeft die beschermd wordt door de gouverneur.

Met betrekking tot de voorbereidingen van de moordaanslag werd vastgesteld dat verzoeker niets kon toelichten omtrent zijn concrete plannen. Gevraagd hoe hij de lijfwachten dacht te verschalken antwoordde verzoeker dat hij zeker gedood zou worden. De Raad stelt daarbij vast dat zijn vermeende bereidheid om te sterven bij de aanslag hoegenaamd niet in overeenstemming kan worden gebracht met zijn eerdere verklaringen waarbij generaal Haji Habib hem beloofde de moordenaar van zijn broer te vinden. De Raad bevestigt dan ook het motief dat door verzoeker niet wordt weerlegd.

De motieven met betrekking tot de documenten die verzoeker neerlegt worden door verzoeker thans niet betwist.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het middel in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn verzoekschrift en het geven van postfactum verklaringen die niet van aard zijn de gereveleerde tegenstrijdigheden en incoherenties te weerleggen. Deze blijken op duidelijke wijze uit de door verzoeker afgelegde verklaringen waarvan de weerslag zich in het administratief dossier bevindt. Op grond van de hierboven besproken motieven acht de Raad verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig en sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat zijn district Mazar-i-Sharif onveilig is. Hij verwijst daarbij naar de aanbevelingen van UNHCR en diverse rapporten, verder verwijst hij naar de nakende terugtrekking van de buitenlandse troepen.

Ook voert hij aan dat hij dreigt bij terugkeer een *internal displaced person* (IDP) te worden, hetgeen hem zal blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

In tegenstelling tot verzoekers betoog blijkt uit de motivering in de beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk het rapport UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening heeft genomen. De commissaris-generaal benadrukt daarbij dat nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker weerlegt dit standpunt niet door te verwijzen naar en te citeren uit allerhande rapporten en persberichten die de algemene situatie betreffen in Afghanistan.

Ten aanzien van verzoeker werd de veiligheidssituatie ten aanzien van zijn streek van herkomst, het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh, beoordeeld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (*COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan-beschrijving van het conflict*, 20 november 2013) werd geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal erg verschillend is, waarbij de kern van het conflict zich situeert in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie (*COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie*

generaal analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 5 december 2013) blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. Tijdens de verslagperiode van januari tot september 2013 werd een aanslag gepleegd op een voormalig senator, en geen melding gemaakt van burgerslachtoffers bij gewapende incidenten of andere activiteiten van de gewapende oppositie in het district Mazar-i-Sharif. Deze vaststellingen liggen in het verlengde van de voorgaande veiligheidsanalyse van Cedoca van 21 maart 2013 waaruit bleek dat de situatie in de provincie Balkh een tweetal jaren op vooruit ging en werd besloten dat de rust is teruggekeerd in de provincie Balkh. Aldus werd geoordeeld dat er in verzoekers regio van herkomst geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld omwille van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

De verwijzing naar het *Mid-year Report* van UNAMA heeft geen betrekking op deze beoordeling van de veiligheidssituatie in Balkh. Verzoeker verwijst naar een aantal incidenten en aanslagen in de provincie Balkh, maar hieruit blijkt niet dat er thans in de provincie een situatie van willekeurig geweld zou bestaan in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog verwijst naar veiligheidsincidenten in Kabul, is dit niet van aard de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te wijzigen.

Gelet op het feit dat verzoekers asielaanvraag om de redenen hierboven uiteengezet ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker omwille van de door hem ingeroepen problemen gevlucht is, zodat hij niet als "*displaced person*" kan beschouwd worden. Aangezien verzoeker altijd in Mazar-i-sharif heeft gewoond en er kan terugvallen op een familiaal netwerk, blijkt niet dat hij zal terechtkomen in mensonwaardige of vernederende omstandigheden die een risico zouden kunnen vormen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als jonge man een risicoprofiel heeft aangezien hij gedwongen kan worden gerekruteerd, stelt de Raad vast dat een dergelijk risico enkel bestaat in gebieden waar gewapende oppositiestrijders een effectieve controle uitoefenen. Gelet op de hogerstaande analyse, blijkt dit met betrekking tot verzoekers regio niet het geval te zijn. Voor zover verzoeker verwijst naar een toekomstige situatie van onveiligheid na de terugtrekking van de internationale troepenmacht, heeft dit betrekking op een toekomstige en hypothetische situatie, die de beoordeling van het *actueel* veiligheidsrisico niet in de weg staat.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat er ten aanzien van verzoeker geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT